

Hatalmat a szövetségi tagok ellen.

Aztán mások jöttek az IOKSz-tól, azok is segítséget kértek a hatóságtól, de mivel a hatóság ilyen esetben nem nyújthat segítséget, a kulcsok a tagok zsebében maradtak. Ezzel szemben az IOKSz zsebében maradt a fixfizetésük elsejei fizetése, mert a fizetéseket nem folyósították.

A tagok védőrséget szerveztek.

Éjjel-nappal furkósbottal őrzik váltott órők a gyárat, nehogy kitegyék őket onnan. Lélek az ajtón se be, se ki... A tagok még tárgyalási célokra sem hajlandók kinyitni az irodát. Közben az történt, hogy az ügyészség elutasította az IOKSz-nak a tagok ellenállása ügyében tett panaszát.

Kedden reggel azután érdekes fordulat történt.

Bírósági végrehajtó jelent meg az épületben.

Ezt respektálni kellett a tagoknak és beengedték. A végrehajtó 220 ezer pengős IOKSz-követelés fejében — megkezdte az üzem berendezésének lefoglalását. Ez a munka kedden egész napon át tartott és előreláthatólag egy teljes hélig eltart.

Kérdést intéztünk az ügyben dr. Szécsi Györgyhöz,

az IOKSz szegedi képviselőjéhez.

A következőket mondta:

— A Kisiparosok Egvesült Cipőipari Szövetkezetének eladása az IOKSz szanálásának kapcsán a Jakabffy kormánybiztos terve szerint történt. A szövetkezet az IOKSz-nak körülbelül 270 ezer pengővel tartozik. A szövetkezet fenntartása eddig is csak a központ által folyósított összegekből volt csak lehetséges. Az eladásra vonatkozó terv azt a célt szolgálta, hogy a tőkeerősség azonnal megindítsa az üzemet, amely így nyomban átvette volna a munkások legnagyobb részét. Az IOKSz nem volt tovább abban a helyzetben, hogy ezt a deficitet állapotot fenntartsa, ezért vált szükségessé az eladás. A szegedi tagok ellenállása ennek perfektuálását egyelőre megakadályozta. Ellenállásuk következtében vált szükségessé, hogy a többszáz ezer pengős követelés egy részét végrehajtsa. Ezután még különböző jogi lépések várhatók. Az érdekeltek az, hogy az üzem tőkeerős kézben tovább működjen.

A Délmagyarország munkatársa kedden este meglátogatta a gyárat. A kapu alatt két báránybőrösüveges, botos ember fogadta:

az őrség.

Egyikük bevezette a épület hátsó frontján levő ór-tanyába, ahol duruzsoló kályhánál, iksz-lábu asztalok mellett kártyáztatva ültek a tagok, akik felváltva őrszolgálatot teljesítenek. A fogason ködmönök, süvegek és botok lógnak.

A vezető utközben elmondotta, hogy a kulcsok az ő birtokukban vannak. Őrzik az épületet, nehogy akár éjjel, akár nappal elfoglalják tőlük. Csak igazoltatás után lehet az épületbe jutni, ha valaki erőszakoskodni merne, riadóra talpraállana az egész társaság és elbána az erőszakoskodóval.

Itt, az őrtanyán

beszélgettünk a tagokkal.

akiknek elbeszéléséből a következők derültek ki:

A tagok súlyos anyagi helyzetben vannak. Fizetést elsején nem kaptak, még a fixfizetésük sem. Ezek 27-én felszólítást kaptak, hogy foglalják el posztjukat a halott üzemben: a gépész álljon a gép mellé, az üzemvezető a műhelyben jelenjen meg. De mivel üzem nem volt, ők ezt feleslegesnek találták. Erre megkapták az elbocsátó levelet és elsején már nem kaptak fizetést. Ezek most a munkaügyi bíróságnál keresnek elégtételt. A pénztelen tagok kértek az IOKSz-ot, hogy fizesse ki a 42 ezer pengős nyugdíjalapjukat, mert egyébként értékesítik a raktárt. Állítólag erre jött feleletül a keddi foglalás. Ezután ugyanis nem lehet semmihez sem hozzányulni, mert az sikkasztás volna. A tagok szerint ki akarják őket éheztetni, azonban — amint mondják — ez nem fog sikerülni, mert ők minden körülmények között kitartanak.

FILLÉRES SZILVESZTER

(A Délmagyarország munkatársától.) 1933 Szilveszter-éjszakáját még a helyszínen filléres-Szilveszternek nevezték el. Jókedv volt bőven, pénz azonban annál kevesebb. A közönség a filléres-szórakozásokat kereste. Az olcsó szórakozások voltak a szilveszteri-program közép-pontjában. A muzik előadásai zsufolt nézőtér előtt peregetek le, a színház 9 órai kabaréjára is elkelt minden jegy. Hatalmas közönség tolongott éjféltután a szegedi kávéházakban és vendéglőkben. A legtöbb helyen nem tudták elhelyezni a közönséget. Főleg az volt a baj — a vendéglősök szerint — hogy a közönség nem mozgott, hanem egyhelyben ült. A legtöbb társaság kora este beült és reggelig el sem moz-

dult a helyéről. Az újabb vendégek nem tudtak leülni és így nem tudtak fogyasztani sem. A szilveszteri forgalom jóval alatta maradt az előző évének. A vendégek főleg filléres dolgokat fogyasztottak. Borból a „saját töltést” itták pezsgő helyett, a malac- és pulykapecsenye helyett piritós és debreceni fogyott. Körülbelül harminc százalékkal volt kevesebb az idei forgalom a tavalyinál. De a hangulat, a jókedv — békebeli volt. Egyetlen vendéglő, kávéház sem zárt be reggel hat óra előtt, de még a későbbi órákban is forgalmasak voltak az uccák, sovány zsebek, üres pénztárcák köszöntötték az ujesztendőt.

BUDAPESTI és HINDENBURG KOKSZ
Minden mennyiségben házhoz szállítva. Viszonteladóknek árkedvezmény!

Az őrtanyán szörnyülködve tárgyalják, hogy mi mindent kaptak Szücsék

100 ezer pengőért.

— Kapták a 340 ezer pengőt érő gépeket — mondották — és berendezési tárgyakat, a 94 ezer pengő értékű készáru és nyersanyagot és a 45 ezer pengős künnlevőséget. Megkapták ezenkívül évi 8000 pengő bérért a gyárat. A bentlakó tagok évente 6000 pengő házbért fizetnek, ha tehát Szücsék felemelnék a lakbért, akkor az épületet ingyen használhatják... — mondják a tagok.

— A jelenlegi helyzetnek nem mi vagyunk az okai, éppen ezért nem engedjük magunkat kismizmizni — folytatták. Az a kívánságunk, hogy üljenek le velünk tárgyalni, elégtiszenek ki minket és ne dobjanak ki fillér nélkül a templom elé koldulni... Valamennyien évtizedek óta itt dolgozunk. Abban, hogy a gyár az ország egyik leghiresebb üzeme lett, nekünk orozslánrésztünk van. Nem lehet azt mondani, hogy a vállalat megszűnt. Szerintünk 25-26 ezer pengős passzívum van csupán...

— A harcot körömszakadtáig folytatjuk.

Ha elfogy a pénzünk, zálogba teszünk mindent, de nem engedünk be ide senkit! mondották. A végrehajtót beengedjük. S beengedjük mindazokat, akiknek a törvény erre jogot ad. De más nem!

— Jelentem alássan, bevonultam! — lép be ekkor a szobába egy ór. Letelt a szolgálatom...

— Pihenj! — feleli Losonczy szövetségi tag.

Ilyen katonásan végzik a feladatukat a tagok.

A szövetkezet ismeretes eladásának ügye megmozgatta

a szegedi cipésziparosokat.

akik szintén súlyosan sérelmesnek tartják az IOKSz eljárását abból a szempontból, hogy idegennek adták el a gyárat százezer pengőért, holott akadt volna szegedi vevő is. — esetleg a kisiparosok egy csoportja —, amely szegedi munkásokkal dolgoztatott volna és amelynek szintén megért volna 100 pengőt a gyár. Egy csoport tárgyalásokat folytat Jakabffy kormánybiztossal és az IOKSz-al és írásbeli ajánlatot is tett, amelyben kérték a Szücsékekkel való szerződés érvénytelenítését. Hír szerint ígéretet kaptak arra nézve, hogy igyekeznek sztorizni az üzletet és ebben az esetben a cipésziparosok részére biztosítják hasonló feltételek mellett az üzem átvételét. A tárgyalások folynak.

A bőripari munkások szegedi csoportjától

az ügyben a következő nyilatkozatot kaptuk: — Egészen érthetetlen a felsővárosi cipőgyár részvényeseinek magatartása, amellyel meg-

akadályozták, hogy a felsővárosi cipőgyár már a napokban megindulhatott volna. Ma csak örülni lehet annak, hogy akad tőke fölött rendelkező, aki Szegeden akarja tőkét vállalkozásba fektetni. Nemcsak a cipézmunkásoknak, hanem a részvényeseknek is az lett volna az érdeke, hogy ne gördítsenek semmiféle akadályt az üzem megindítása elé. Ezzel semmiféle jogukról nem mondották volna le.

— Hír szerint a gyár már most üzembe helyeztetett volna és kezdetben 150 munkás munkába állítása volt tervbevéve, amely szám rövid idő alatt duplájára emelkedett volna. Így azonban a gyár üzembehelyezése bizonytalan időre elmaradt. Sőt attól kell tartani, hogy a berendezést megvásároló Szücs testvérek pörbe kerülnek az IOKSz-szal, az IOKSz pedig a részvényesekkel és a pörök befejezéséig a gyár szünetelni fog. De az a veszély sincs kizárva, hogy a „Vénusz”-gyár sorsára jut. Ebben az esetben néhány száz szegedi cipézmunkás a részvényesekkel együtt munkahely és kereset nélkül marad véglegesen. Helyesen tennék a részvényesek, ha joguk érvényesítésének fenntartásával a legsürgősebben lehetővé tennék az üzem megindítását.

Makón nem lesz kisipari kölcsön?

(A Délmagyarország makói tudósítójától.) Az amugy is vékonyan csurgó kisipari és kiskereskedői kölcsönből Makó kézműiparosai és kiskereskedői az eddigi jelek szerint egy fillért se kapnak. Nem azért, mintha nem lennének ráutalva, hanem ellenkezőleg, azért, mert a város és a makói kézműiparosok igen rossz helyzetben vannak. A miniszter 1600 pengőben állapította meg a makói kisipari és kiskereskedői hitelek nagyságát, ezt az összeget azonban csak abban az esetben hajlandó folyósítani, ha ugyanekkora összeget engedélyez a város képviselőtestülete is. Bizonyítani is felesleges, hogy a város kasszája nem tud eleget tenni ennek a feltételnek s mivel a város nem teljesíti a feltételt, így elmarad az állami kölcsön is. Végeredményben tehát nem tulás annak a megállapítása, hogy a makói kisiparosok és kiskereskedők azért maradnak ki az állami kölcsönakcióból, mert a város polgárai különlegesen nehéz helyzetben vannak.

Más kérdés azután az, hogy volna-e gyakorlati haszna az ilyen mértékben megállapított kölcsönnek? A makói kézműiparosok és kiskereskedők száma 1610. Papp József, ipartestületi elnök megállapítása szerint ennek 70 százaléka, vagyis 1100 iparos és kiskereskedő van olyan helyzetben, hogy részére a kölcsön megszavazása feltétlenül indokolt, ami más szóval azt jelenti, hogy fejenként három pengő kölcsönt lehetne engedélyezni egy-egy igénylőnek.